

Ved i den paagældende Bestemmelse at anvende Udtrykket „et tilsvarende Mærke“ tilsigtes at fyldestgøre den foran citerede Bestemmelse i Konventionens Art. 6, Afsnit B, Stk. 2. Herved synes nemlig tilvejebragt tilstrækkelig Hjemmel i Loven for Registreringsmyndigheden til — selv i de Tilfælde, hvor Afhængigheden af Hjemlandsregistreringen er opretholdt — at foretage Registrering af et udenlandsk Varemærke, selv om dette paa enkelte Punkter maatte afvige fra det i Hjemlandet registrerede Mærke, som skal danne Grundlaget for Registreringen her i Landet. Nogen Grænse mellem de Tilfælde, hvor der kun foreligger en mindre væsentlig Variation af et i Udlandet registreret Mærke, og de Tilfælde, hvor Forskellighederne er af en saadan Karakter, at der maa siges at foreligge et andet Mærke, vil ikke paa Forhaand kunne fastsættes. I hvert enkelt Tilfælde maa Afgørelsen træffes af Registreringsmyndigheden ud fra det i Konventionen opstillede Kriterium, nemlig om Mærkets distinktive Karakter ved den foretagne Ændring er blevet forandret.

Naar der i Forslaget ikke er optaget nogen Bestemmelse svarende til det i nugældende Lovs § 14 som Nr. 3 betegnede Stykke, skyldes det Hensynet til den ovenfor omtalte Bestemmelse i Konventionens Art. 6 D, hvorefter der ikke længere kan stilles Krav om fortsat Afhængighed mellem Registreringen her i Landet og Hjemlandsregistreringen.

Det er dog ikke fundet paakrævet udtrykkeligt at foreslaa denne negative Konventionsbestemmelse lovfæstet, idet det maa være uomtvisteligt, at denne Uafhængighed af Hjemlandsregistreringen foreligger, naar der ikke findes positive Lovbestemmelser om det modsatte.

Af lignende Grunde er der heller ikke i Forslaget optaget nogen Forskrift svarende til Bestemmelsen i Konventionens Art. 6, Afsnit E, idet ogsaa en saadan Regel maatte forudsætte en positiv Bestemmelse herom enten i nærværende Paragraf i Forslaget eller i dettes § 9, hvor de øvrige Bestemmelser med Hensyn til Fornylse af Varemærkers Registrering findes.

I de følgende Stykker af Paragraffen er endelig den ved Pariserkonventionen hjemlede Prioritetsret for i Udlandet anmeldte Varemærker bibeholdt med visse Ændringer, som dels er foranlediget ved de Ændringer, som Konventionen er undergaet, dels er nødvendiggjort ved Forslagets øvrige Bestemmelser.

I saa Henseende bemærkes særlig, at

ifølge 4. Stk. kan en Kollision finde Sted ikke blot mellem to Anmeldelser, saaledes som alene forudsat i den nugældende Varemærkelov, men ogsaa mellem en Anmeldelse og andre senere tilkomne Omstændigheder; f. Eks. Varemærkets Benyttelse, og endvidere er den i Loven omhandlede Frist paa 4 Maaneder i Henhold til den paa Haagerkonferencen vedtagne Forandring i Pariserkonventionens Art. 4 ændret til 6 Maaneder.

I 5. Stk. er det med Hjemmel i den reviderede Konventions Art. 4, Afsnit D, Stk. 3 foreskrevet, at der som Grundlag for den paaberaabte Fortrinsret skal fremsendes Bevis for Indleveringen af den Anmeldelse, hvorpaa Fortrinsretten støttes. Dette vil kunne ske ved Indsendelse af en Afskrift af Anmeldelsen, naar denne Afskrifs Rigtighed er attesteret af den Myndighed, som har modtaget den paagældende Anmeldelse. Medens det hidtil paa Grund af Registreringens Afhængighed af Hjemlandsregistreringen alene har været muligt for en Anmelder at paaberaabe sig Fortrinsret fra sit Mærkes Anmeldelse i sit eget Hjemland, er det nu desuden — i Overensstemmelse med Konventionens Art. 4, Afsnit C, Stk. 2 — her udtrykkelig fastslaaet, at det altid er den første Anmeldelse i et Unionsland, der kan danne Grundlaget for Fortrinsretten.

Endelig er der i Paragraffens sidste Stykke i Overensstemmelse med Konventionens Art. 4, Afsnit C, Stk. 3 fastsat Regler for Beregningen af de forskellige i § 14 omhandlede Frister for det Tilfælde, at Fristens sidste Dag er en officiel Lukkedag.

Af det ovenfor anførte samt af Bemærkningerne til § 3 vil det fremgaa, at det efter Affattelsen af § 14 i nærværende Forslag vilde være mindre korrekt heri at optage en Bestemmelse svarende til den i nugældende Lovs § 14, 2. Stk., Nr. 1 indeholdte. Nr. 2 sammesteds er ligeledes udeladt i Forslagets § 14 og i Stedet indsat i Forslagets § 3, som omhandler den almindelige Fremgangsmaade, der skal iagttages af den, der ønsker et Varemærke registreret, og hvor derfor saavel denne Forskrift, som ogsaa de øvrige formelle Forskrifter, der er foranlediget ved nærværende Paragrafs Bestemmelser, naturligt hører hjemme.

Hvad angaar den i Lov af 11. April 1890 som § 14, Nr. 4 betegnede Bestemmelse, der iøvrigt blev ophævet ved Lov af 12. Januar 1915, og som siger:

„Varemærket registreres, for saa vidt det ikke strider imod Moralen eller den offentlige Orden, i den Form, hvori det i den fremmede Stat er gyldigt“,